

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησία.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

24 Σεπτεμβρίου 1878

Τόμος Ἕκτος

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

K. Kokkinakis

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐπομένης αὐτογράφου ἐπιστολῆς, ἀποσταλείσης πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑστίας ὑπὸ τοῦ κ. Αἰμ. Λεγγάν.

Ἐν Βιέννῃ, τῇ 16 Μαρτίου 1819.

Φίλιππε Νικολόπουλε,

Ἐν καιρῷ ἐλάβομεν τὰς ἀπὸ 20 δεκεμβρίου καὶ 26 φεβρουαρίου φιλικὰς σου ἐπιστολάς. Ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ σὲ ἀποκρινόμεθα, διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν οὔτε νὰ ζύσωμεν τ' αὐτὴν μας, κατὰ τὴν παροιμίαν. Παράξενον μᾶς ἐφάνη πῶς εὐρέθη τόσον ἐνδεὴς ἡ λεγομένη ἐταιρία τοῦ Α. Ε., ὥστε νὰ μὴν ἔχη νὰ πληρώσῃ οὔτε 60 τάλληρα· ἀλλ' ἐλπίζομεν τέλος πάντων νὰ πλουτίσῃ, καὶ φρόντισε πλέον σὺ νὰ τὰ συνάξῃς, καὶ δέξου τα, φίλε, πρὸς χρῆσιν σου εἰς τὰς παρούσας σου ἀνάγκας. Ὅτι εἶσαι ὁ τιμιώτατος τῶν αὐτῶν φίλων μας, τὸ ἠσθάνθημεν πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδέποτε θέλουσι κλονήσῃ συκοφανταί τὰ περὶ σοῦ φρονήματα ἡμῶν. Ὅταν σφάλλωμεν, συμβούλευέ μας ἐλευθέρως· ὅταν σφάλῃς, θέλομεν σὲ συμβουλεύει ἐλευθέρως, καὶ ἂς λείψουν πλέον εἰς τὸ ἐξῆς οἱ περὶ τοῦ ὑποκειμένου τούτου λόγοι καὶ διαταγμοί. Ἄς ἀφήσωμεν ἄλλα τινὰ ἀνδροαῖα νὰ κατατυραννῶνται ἀπὸ τὰ τοιαῦτα παιδαριώδη πάθη, ἡμᾶς δὲ μόνον τὸ γλυκὺ πάθος τοῦ ἔρωτος τῆς πατρίδος ἂς καταναλώσῃ τὸν βίον μας· διὸ, φίλε, ὦν βέβαιος ὅτι κοπιᾷζων ὑπὲρ τοῦ Ἑρμοῦ κοπιᾷζεις ὑπὲρ τῆς φίλης πατρίδος, μὴ λείπῃς, ὅταν εὐκαιρῆς, νὰ μᾶς βοηθῆς τὸ κατὰ δύναμιν. Τὸ βιβλίον τοῦ Κοδρικᾶ καὶ τὴν Revue ἐλάβομεν. Μετ' ὀλίγον θέλεις ἰδεῖν εἰς τὸν Ἑρμῆν τοῦ πρώτου τὴν κρίσιν. Σιωπῇ!

Ἐλάβομεν καὶ τὴν εἶδησιν τῆς Ἀθηναῖς¹ παράδοξος ἢ ἀνωνομία τῶν ὑπουργῶν τῆς ὅταν τοὺς μᾶθης, σημειώσέ μας τοὺς. Εὐχόμεθα νὰ ὠφελῆσῃ. Τὴν ἐγγλειστον πρὸς τὸν κύριον Φωτῆ-

1. Φιλολογικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἑλληνιστὶ ἐκδοθὲν, ἐν ἔτει 1819, ἐν Παρισίοις, περὶ οὗ ἰδὲ Ἐ' τόμος τῆς Ἑστίας, σελ. 249.

λαν ἐγχείρισον ἀσφαλῶς ὡς ἀναγκαίαν. Ὑγιαίνει.

Οἱ φίλοι σου, ἐκδίδει τοῦ Α. Ἑρμοῦ
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΦΑΡΜΑΚΙΑΔΗΣ
Κ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ.

* *

Ὁ Κωνσταντῖνος Κοκκινάκης ἐγεννήθη τῷ 1781 ἐν Χίῳ. Παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Θεοδοσίου, ἀνδρὸς ἐλλογίμου, ἐδιδάχθη τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ μαθηματικά. Ἀποῦ δὲ διήκουσε μαθήματά τινα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βουκουρεστίῳ, ἀπεστάλη εἰς Βιέννην πρὸς τελειοτέραν κατάρτισιν. Ὁ Κοκκινάκης ἐπ' ὀλίγον ἀκροασθεὶς τοὺς ἐν τῇ Αὐστριακῇ μητροπόλει διδάσκοντας σοφοὺς ἠναγκάσθη ὑστερον, δι' ἔλλειψιν τῶν πρὸς ζῶαρκειαν συντελούντων, νὰ δεχθῆ θέσιν ἐν ἐμπορικῷ γραφείῳ.

Ὁ Κοκκινάκης ἠσχολήθη εἰς διαφόρους ἐκ τοῦ γερμανικοῦ καὶ γαλλικοῦ μεταφράσεις, ἤτοι τριῶν ἠθικῶν δραμάτων τοῦ Κοτζεβού, τῆς ἱστορίας τοῦ ἐμπορίου τοῦ Ἰωσήφ Νοβάκκου, ἐπιτομῆς τῆς ἱστορίας τοῦ Δομαϊρῶν, τοῦ Ταρτούφου τοῦ Μολιέρου καὶ ἄλλων κοινωφελῶν συγγραμμάτων.

Ἐν ἔτει 1816 ὁ Κοκκινάκης, προτραπείς ὑπὸ τοῦ συμπατριώτου του Κοραῆ, ἀνέλαβε μετὰ τοῦ Θ. Φαρμακίδου τὴν ἐκδοσιν τῆς διακοπέσις φιλολογικῆς ἐφημερίδος ὁ Ἅγιος Ἑρμῆς, ἐξακολούθησας καὶ μετὰ τὴν ἐκ Βιέννης ἀναχώρησιν τοῦ συνεργάτου του τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, μέχρι τῆς 4 Μαΐου 1821, ὅτε ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδοσιν, ὑποχρεωθείς συνάμα νὰ δημοσιεύσῃ ἐν ἐκτάκτῳ παραρτήματι τὸ κατὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀφοριστικὸν τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'.

Χαρακτηρισθεὶς ὡς συνένοχος τοῦ ἐθνικοῦ κινήματος ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς μετ' ἄλλων ἐν Αὐστρίᾳ διατριβόντων Ἑλλήνων, καὶ μόλις ἐν ἔτει 1825 ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐλθὼν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον εἰς Αἴγιον ἔλαβε τὴν ἐντολὴν ὑπὸ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ἵνα καταγίῃ εἰς μεταφράσιν διαφόρων διδακτικῶν βιβλίων. Μετέφρασεν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τὸ περὶ ἰχνογραφίας σύγγραμμα τοῦ Φραγκῆρου πρὸς χρῆσιν τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων, ἐνῶ δὲ κατεγίνετο εἰς τὴν μετάφρασιν

τῆς καθολικῆς ἱστορίας τοῦ Ῥοτιγέρου ἀπεβίωσε, τῇ 16 Φεβρουαρίου 1831.

* *

Ὁ Κοκκινάκης εἶνε γνωστός ἐν Ἑλλάδι ἰδίως ἐκ πατριωτικῶν τινῶν ἀσμάτων υἰοθετηθέντων παρ' ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους καὶ ψαλλομένων ἄλλοτε κατὰ τὰς ἐσχάτας τῆς Ἑλλάδος· γνωστότερον τούτων εἶνε τὸ ἐμβατήριον «³ ὦ λιγυρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου», τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον περιτρέχει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκου.

Συγγράμ. 181 σελ., 593.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Περαιτέρω λεπτομέρειαι παρὶ τοῦ ἀξιολόγου γέροντος καὶ τῶν χρηστὰς ἐλπίδας ὑπισχυομένων νεανίσκων.

Ἦτο πολὺ ἀργὰ τὴν ἐπαύριον ὅτε ὁ Ὀλιβερ ἠγέρθη ἀπὸ ὕπνου βαθύτατον καὶ παρατεταμένον. Ἐν τῷ δωματίῳ εὕρισκετο μόνον ὁ Ἑβραῖος, ὅστις ἔψηνε καφέν, καὶ ἐσύριττεν ἀνακινῶν αὐτὸν διὰ σιδηροῦ κοχλιαρίου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἴστατο καὶ ἠκροῶτο ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε κάτω τὸν ἐλάχιστον θόρυβον· ὅταν δ' ἐβεβαίωτο ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα ἐξηκολούθει νὰ συρίττη καὶ νὰ ἀνακινή τὸν καφέν.

Καίτοι ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον, δὲν ἦτο ὅμως καὶ ἐντελῶς ἔξυπνος· εὕρισκετο εἰς τὴν νεκρωτικὴν ἐκείνην κατάστασιν, μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρευσεως, καθ' ἣν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους καὶ χωρὶς νὰ ἔχη συνείδησιν τῶν περὶ αὐτὸν, ὄνειρεύεται τις ἐντὸς πέντε λεπτῶν, ὅσα δὲν θὰ ὄνειρεύετο εἰς πέντε νύκτας, βαθύτατα κοιμώμενος μὲ καλῶς κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐντελῶς ἀπονειαρκωμένους τὰς αἰσθήσεις. Κατὰ τὰς τοιαύτας στιγμὰς ὁ ἀνθρώπος ἀναλογιζόμενος τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ, κατανοεῖ τὴν δύναμιν τῶν λειτουργιῶν του, ὅταν ἀπελευθερούμενος τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος, ἐξορμᾷ μακρὰν τῆς γῆς, μηδαμῶς ὑπέικων εἰς τοὺς νόμους τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου.

Ἐτοιμασθέντος τοῦ καφέ, ὁ Ἑβραῖος ἀπέθηκε τὸ ἀγγεῖον κατὰ γῆς, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν ἐνδοιασμίῳ, ὡσεὶ ἀγνοῶν τί νὰ ποφασίσῃ. Εἶτα ἐστράφη, ἐκύταξε τὸν Ὀλιβερ καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὀνομαστί. Ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐφάνετο ὡς εἰς βαθὺν ὕπνον βεβητισμένος. Ὁ Ἑβραῖος ἠσυχάσας ὡς πρὸς αὐτὸν, διηθύνθη ἀθροῦτως εἰς τὴν θύραν, τὴν ἐκλείσει, καὶ ἐκ τινος ἐν τῷ δαπέδῳ καταπακτῆς· ἐξήγαγε, καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ὁ Ὀλιβερ, μικρὰν πυξίδα, ἣν μετὰ προσοχῆς ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραπτον ἐν ᾧ διήγοιγε τὸ πῶμα καὶ κερετῆρι τὸ περιεχόμενον

αὐτῆς. Ἐφερε πλησίον τῆς τραπέζης παλαιὸν κάθισμα, ἐκάθησε, καὶ ἐξήγαγε τοῦ κιβωτιδίου λαμπρὸν χρυσοῦν ὠρολόγιον ἀπαστράπτον ἐξ ἀδαμάντων.

«¹ Ἀχά! ἐμονολόγει ὁ Ἑβραῖος ὑψῶν τοὺς ὤμους, καὶ ἀπαισίως μειδιῶν. Ἄ, τὰ πονηρὰ μοσχομαγκόπαιδα! καὶ γενναῖα καὶ σταθερὰ ἔως τὴν τελευταίαν στιγμὴν· οὔτε τοῦ παπα ἔμπορον νὰ εἰποῦν ποῦ εἶναι ἡ κρυψώνα. Δὲν ἔμπορον νὰ κουκουλώσου¹ τὸν γέρο Φείγγιν. Καὶ βέβαια, τί τὸ ὄφελος εἰς αὐτούς; Μήπως αὐτὸ θὰ ἐξέντωνε τὸ σχοινὶ εἰς τὸ λαϊμὸ τους, ἢ θὰ τοὺς ἐγλύτωνεν ἀπὸ τὸ καρῦδωμα;² ὄχι, ὄχι. Καλὰ παλληκάρια, καλὰ καὶ ἄξια παλληκάρια!»

Ἐν ᾧ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἔλεγε ταῦτα καὶ ἄλλα παραπλήσια, ὁ γέρον Ἑβραῖος ἐπανεθήκε τὸ ὠρολόγιον εἰς τὴν πυξίδα· ἐξήγαγεν ἡμίσειαν ἔτι δωδεκάδα αὐτῶν, ἅτινα μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκστάσεως ἐθεώρει, εἶτα δακτυλίου, ψέλλια, περιδέραια, καὶ παντοσιδῆ ἄλλα κοσμήματα, πολυτιμώτατα καὶ ἄριστα ἐξεργασμένα, ὧν οὐδὲ τὸ ὄνομα κἄν εἰζευρεν ὁ Ὀλιβερ.

Ὁ Ἑβραῖος ἐπανεθήκε καὶ ταῦτα εἰς τὴν πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξήγαγε τελευταῖον κόσμημα τοσοῦτω μικρὸν ὥστε ἐχώρει εἰς τὸ κοῖλον τῆς παλάμης του· φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐγκεχωραγμένην λεπτοτάτην τιμὰ ἐπιγραφῆν, διότι ὁ Ἑβραῖος τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ προφυλάττων αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρὸν προσεκτικώτατα· τέλος ὡς ἀπελπισθεὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφῆν, ἐπανεκλείσει τὸ κόσμημα ἐν τῇ πυξίδι καὶ ἀνακλιθεὶς ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἐξηκολούθησε τὰς σκέψεις του.

«³ Τί ὠραῖον ὡς τόσον πρᾶγμα ἢ θανατικὴ ποινὴ! ἐψιθύριζεν. Οἱ νεκροὶ δὲν μετανοοῦν ποτέ! ποτὲ δὲν ἐπιστρέφουν οἱ νεκροὶ διὰ νὰ ποκαλύψουν δυσαρέστους ἱστορίας! Τί ἀσφάλεια διὰ τὸ ἐμπόριον! Πέντε εἰς τὴν σειρὰν κρεμασμένοι, καὶ ἀνείεις νὰ μὴ ἀπομείνῃ γιὰ νὰ μοιράσῃ μὲ τὸν γέρο Φείγγιν, ἢ νὰ τα λασπώσῃ!»³

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Ἑβραῖος ἔστρεψε περίεξ τοὺς μαῦρους καὶ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς του, οἵτινες συνήντησαν τοὺς τοῦ Ὀλιβερ. Τὸ παιδίον ἐθεώρει αὐτὸν μετ' ἀφάνου περιεργείας· ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ κατενόησεν ὁ Ἑβραῖος ὅτι ὁ Ὀλιβερ τὸν εἶχε παρατηρήσει· ἐκλείσει θορυβῶδῶς τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτιδίου, καὶ ἀρπάσας ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς τραπέζης ἠγέρθη μανιώδῃ· ἀλλ' ἔτρεμε τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ καταπεροβισμένος Ὀλιβερ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ταλαντευομένην τὴν λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου.

«¹ Τί εἶναι αὐτό; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος. Διατί νὰ με παρατηρήσῃ; Δὲν ἐκοιμᾶσθ¹! Τί εἶδες; Ἄποκρίσου γρήγορα, γρήγορα! ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου!

1. Προδώσωσι.
2. Ἀγχώνη.
3. Νὰ προδώσῃ.